

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG

Gillettenarrative.com

GILLETTE VÀ GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO NGƯỜI CHÉP CHUYỆN

Vẫn một đô la.

Tôi xuống xe buýt và bắt đầu đi bộ về phía địa chỉ nơi tôi sẽ ở.

Giọng Mỹ của tôi nghe sai sai khi thoát ra từ một cái miệng Ý.

Tôi đổ mồ hôi.

Tôi thấy mình bẩn.

Manhattan lúc sáng sớm nói thật.

Xe rác chưa chạy qua.

Đường phố còn vương mùi của đêm trước.

Với phần đông người ta, mùi ấy hẳn là kinh tởm.

Với tôi, nó có mùi nhà.

Tôi mất 61 năm mới tới được đó.

Lỗi tại con cò liên kết với FedEx đã giao nhầm hàng và thả tôi xuống miền nam nước Ý. Sai nơi đến.

Giờ thì thân xác tôi rốt cuộc cũng đuổi kịp tâm trí.

Thành phố New York đã lặng lẽ đợi tôi.

Rồi tôi thấy nó.

Một xe đẩy bán hot dog.

Và lập tức tôi biết: mình đã về nhà.

Tôi lại gần. Ông chủ đã già. Người Ý. Dân Napoli. Hoàn hảo.

Ông bắt đầu diễn ngay.

“Tôi mệt rồi.”

“Tôi già rồi.”

“Tôi không có tiền.”

“Tôi đông con quá.”

“Tôi muốn bán cái cơ nghiệp này.”

Tôi ngắt lời ông. “Cái xe bao nhiêu?”

Ông nhìn tôi chăm chăm. “Trước khi nói chuyện tiền... cho tôi biết anh là thằng quái nào đã.”

Cũng phải. Chúng tôi đi uống cà phê. Rồi ăn trưa. Rồi lại nói chuyện tiếp. Hàng giờ trôi qua, nhưng ông không hề nhìn đồng hồ.

Có lúc tôi mỉm cười nói: “Ở Mỹ người ta luôn bảo thời gian là tiền bạc.”

Ông cười. “Không.” Rồi ông nhìn thẳng vào tôi. “Sau thời gian... trái tim là tiền bạc.”

Cả hai cùng mỉm cười. Nhưng tôi biết ngay đó không phải câu đùa.

Sáng hôm sau, chúng tôi gặp nhau ở Tòa thị chính. Ông đến cùng vợ. Rồi con gái. Rồi em gái. Rồi em dâu. Tới lúc ấy thì chuyện bớt giống một vụ mua bán mà giống tôi đang về làm rể nhà họ hơn.

Tôi vẫn chưa biết ông đòi bao nhiêu cho cái xe. Tôi đã chuẩn bị 35.000 đô la tiền mặt. Tôi mong chừng ấy là đủ.

Giấy tờ ký hết. Xong.

Rồi ông nhìn tôi và nói: “Anh có bao nhiêu tiền?”

Tôi trả lời theo cách người khôn trả lời những câu hỏi nguy hiểm: “Tôi không biết. Tôi chưa đếm. Ông cứ nói tôi nợ ông bao nhiêu.”

Ông mỉm cười. “Một đô la.”

Im lặng. Không ai nhúc nhích. Không ai nói gì.

Rồi ông nói: “Chào mừng đến với nước Mỹ.”

Đó là ngày tôi học được một điều mà phần đông người ta không bao giờ hiểu.

Có người bán cơ nghiệp. Có người trao lại di sản.

Suốt năm đầu, tôi bán mỗi cái hot dog một đô la.

Vì kính trọng. Vì tưởng nhớ.

Vì có những người không thể mua được. Chỉ có thể tôn vinh họ.

Nando